

LINDSEY KELKOVÁ

Angela je zpátky na domácí půdě –
a romantika nabírá nebývalých obrátek...

Zbožňuji Londýn

Zbožňuji
Londýn

Zbožňuji Londýn

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 Lindsey Kelk
All rights reserved.

Z anglického originálu *I Heart London*
(Published by Harper, London, 2012)
přeložila © 2014 Blažena Kukulišová
Redakce textu: Melita Denková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-139-2

Delle, Beth, Sarah, Jacqueline, Ryanovi, Emmě a Rachael.

Lidé se mě pořád ptají, kdo je moje Jenny, a já odpovídám, že mám štěstí, protože Jenny není jen jedna, jste to přece vy všechny... a kdybych musela, to si pište, že bych i vám vytáhla pesar.

Tobě ne, Ryane.

Poděkování

Vždycky mi připadá mi, že tohle nestačí, ale tisíceré díky Rowanu Lawtonovi – skvělému agentovi/umocňovateli/obecně oblíbené osobě. Totéž pro Lynne Drewovou a Thalii Suzumovou – díky, že jste tak trpělivé a vstřícné a napomáháte tomu, aby tahle kniha (a všechny ostatní) existovala. Nedokážu dost poděkovat lidem v HarperCollins – všem v UK, všem v USA a hlavně všem v Kanadě (zvláště a především Emmě Ingramové a Paulu Covellovi, jemuž dosud dlužím třicet dolarů). Další díky patří Charlotte, Kaisie a Marii Claire – práce s vámi mě naplňuje štěstím.

Je tolik lidí, kteří si zaslouží poděkování, objetí a velký drink za to, že mě při psaní téhle knížky udržovali naživu: Della, Jackie, Sarah, Ana Mercedes, Beth, Ryan, Sam, Ilana, Rachael a božínku, spousta dalších. Poděkuju vám osobně a zapijeme to. K těm, co jim nemůžu poděkovat, ale byli taky důležití, patří lidé z The National, Camera Obscura, The Muppets, účinkující z Breaking Bad a WWE Superstar, CM Punk. Dlouhá historie.

A v neposlední řadě chci poděkovat všem přátelům z Twitteru za ujišťování, že nejsem blázen, když ve čtyři ráno sedím v hotelovém pokoji ve Vegas a píšu knihu. Velké ahoj pro #TeamKelk a všechny, kdo si udělali čas pro pozdrav. Znamená to hodně.

Kapitola první

„Je mi moc líto, že jdu pozdě,“ omlouvala jsem se o překot, když jsem vbíhala do kanceláře časopisu *Gloss*; strčila jsem zadkem do dveří a současně si rozpínala knoflíky na blůzce. „Řešila jsem nouzovku s Jenny, ztratila jsem boty a nemohla jsem sehnat taxík. Jak to, že je dneska takovej hic? Jo a mám od něčeho zasviněnou halenku, ale snad jsem si tu nechala tričko, takže...“

„Slečno Clarková.“

Měla jsem blůzku na půl cesty přes hlavu a paže zamotané nahoře v póze umírající labutě a vtom jsem uslyšela, jak někdo, a určitě ne Delia Spencerová, vyslovil moje jméno. Že nejde o mou kolegyni a kamarádku Delii jsem snadno poznala z toho, že promluvil mužský hlas. A už jsem ho kdysi slyšela.

„Pan Spencer?“ Vykoukla jsem skrz knoflíkovou díрку a uviděla, že se o Deliin psací stůl opírá její dědeček, majitel Spencer Media a můj svrchovaný šéf, a tváří se velice ponuře. Vzadu za ním seděla ve svém měkounkém koženém křesle Delia, kousala se do rtu a snažila se nesmát. Ani jeden nevypadal kdovíjak okouzlený mou podprsenkou. Nepatřila k mým nejlepším.

„Je moc fajn, že vás vidím.“ Než jsem panu Spencerovi podala ruku a oslnivě se na něj usmála, pokusila jsem se – tak nenuceně, jak jen to šlo – stáhnout halenku zpátky přes hlavu. „Moc se omlouvám.“

„Nic se neděje,“ odpověděl. Mé ruky si ani nevšiml, jen vstal a zamířil do naší malinké jednací místnosti. „Chápu, že jste měla nějakou nouzovku a jste zasviněná.“

„A ztratila jsem boty,“ šeptla jsem Delii a šklubla sebou.

„Šťastnej pondělek,“ odpověděla taky šeptem a vykročila za dědečkem do jednací místnosti. „Nouzovej stav s Jenny? Na jaké úrovni ohrožení?“

„Oranžová, možná dokonce i hezky červeně korálová. Začíná jí hrabat. Musela jsem zasáhnout.“

„Hlavně žes jí pomohla.“ Delia na mě soucitně pohlédla a otevřela dveře do jednačky. „Na židli mám náhradní svetřík. Nezasviněnej.“

To, že se moje nejlepší kamarádka Jenny už nějaký čas řítí po spirále dolů, Delii těšilo stejně málo jako ostatní. Jenny se před šesti měsíci už podruhé rozešla se svým bývalákem a od té doby dělala, co mohla, aby si zničila život. Buď to, nebo se chtěla ucházet o roli v kontroverzním seriálu *Jersey Shore*. Doufala jsem, že jde o tohle, protože jestli se nevzpamatuje, už brzy bude potřebovat novou práci.

„Super,“ zabručela jsem si jen tak pro sebe, zatímco jsem se spěšně převlékala a pokoušela se zjistit, jestli moje halenka nese stopy trvalého poškození. Jenže každý dobrý skutek je po zásluze potrestán.

„Zahajovací fáze proběhne ve třetím kvartálu, abychom využili Týden módy, a *Gloss* se bude prodávat pouze v New Yorku a omezeně,“ začala jsem tak sebejistě, jak jen jsem svedla. Koutkem oka jsem viděla, že Delia souhlasně přikyvuje. Zato pan Spencer, můj šéf dřívě známý jako Bob, nepřikyvoval. Seděl přímo proti mně, upíjel kafe a upíral na mě pohled tak ocelový, že by jím nejspíš prořízl i plechovku. Přinutila jsem se nezapištět hrůzou a honem klikla na poslední obrázek mé prezentace v PowerPoint – ach ano, ovládala jsem PowerPoint. „Jakmile se uchytíme a získáme stabilní čtenáře, spustíme ve čtvrtém kvartálu prodej na západním pobřeží a v prvním kvartálu pak začneme působit na celostátní úrovni, s dlouhodobým výhledem na mezinárodní rozšíření ve třetím kvartálu následujícího roku.“

Byla jsem na sebe neuvěřitelně pyšná. Po méně než slibném začátku jsem se prokousala všemi obrázky, aniž bych něco zmastila nebo něčím pokecala Deliin svetřík. Začínalo to vypadat nadějně. Teď už jsme potřebovali jen souhlas pana Spencera a zbytek bude doslova hračka. Pokusila jsem se u promítacího plátna zaujmout úchvatnou pózu na způsob *Kola štěstí* a oslnivě se na své dva diváky zubila. Byla jsem si z devětadevadesáti procent jistá, že vypadám vyšinutě, ale Bob se tvářil soustředěně a Delia mě ještě ani jednou nekopla, což mi připadalo jako výhra.

„Zajímavé,“ řekl pan Spencer. „Moc zajímavé.“

Já a pan Spencer jsme před časem byli nejlepší přátelé – jedl se mnou vydatnou pozdní snídani v Pastisu, nabídl mi snovou práci v Paříži. Krásně nám to klapalo – jenže pak jsem víceméně nedopatřením, i když ne tak docela, počastovala v e-mailu jeho vnučku Cici, identické dvojče Delie, několika velice barvitými a lehce nelichotivými jmény a taky, ach ano, jsem jí o Vánocích jednu vrazila. Po tomhle jsme si s panem Spencerem trochu přestali rozumět. Dal mně a Delii šanci rozjet *Gloss*, měly jsme malý kanclík v budově Spencer Media s trochou kancelářského vybavení a zdráhavě se uvolil podpořit mou žádost o udělení víza, ale tím to haslo. V rodině Spencerových nedostal nikdo nic zadarmo. Ne když jste se spřáhli s hubatou mladou Britkou, která o vánočním večírku zmlátila členku vaší rodiny, převlečená za zhýralého Santu. Je to dlouhá historie, ale Cici si rozhodně koledovala o výprask. V tom se mnou Delia souhlasila. Já sice sestru nemám, ale kdyby ano, chtěla bych, aby se podobala Delii, vlídné, ohleduplné a chytřejší než kdokoli, kdo se kdy objevil v *Šéfce*. Nikoho podobného Cici bych si nepřála. Je jako zlá Uršula oproti víle Ariel, nevábná smetana do kafe oproti nadýchaným oříškovým pralinkám z prvotřídní čokolády. Zkrátka čisté zlo. Teď ale byla mimo obraz. Přinejmenším se v posledních pár měsících aktivně nesnažila zničit mi život, což mě těšilo. A taky mi to bodlo, protože jsem měla fofry.

Konečně jsme byly připravené tu věc rozjet. Měly jsme bezva modelové číslo, vcelku rozumný obchodní plán, autorky v pohotovosti a přichystané psát, dokonce jsme si zařídily maloobchodní distribuci. Potřebovaly jsme jen inzerenty. A abychom je získaly, musely jsme přimět dědečka Boba, aby nás vzal na výroční prodejní konferenci Spencer Media. Delia tvrdila, že to natuty vyjde, ale já si tak jistá nebyla. Ano, zůstal po celou prezentaci, aniž by se vytratil na záchod nebo kamkoli jinam. A iPhone zvedl jen jednou a nedržel ho dlouho, takže nepřicházelo v úvahu, že by hrál Fruit Ninju. Pokud není setsakra dobře. Což nejspíš je.

„Takže máte zajištěný maloobchodní prodej?“ zeptal se Delie.

„U *Trinity*,“ potvrdila. „Což je v USA druhý největší prodejce ženské módy, jak víš.“

„A budete distribuovat přímo přes ně?“ zeptal se znovu Delie.

„Ano,“ přikývla.

„A ona je vážně bosá?“ Natočil hlavu mým směrem.

No nazdar.

„Je,“ potvrdila Delia. „Ale taky umí skvěle psát, je fantastická na kreativní plánování a pro tvou společnost je absolutním přínosem.“

Snažila jsem se nevypadat jako rajče. Sakra.

„I když je trošku výstřední.“

Proti tomu jsem opravdu nemohla nic namítat. Přestože to mírně ubralo šmrnc původnímu komplimentu.

„Vím, že té otázky budu litovat,“ prohlásil nakonec Bob a otočil se tváří ke mně, „ale jak jste přišla o boty?“

„Totiž, byla jsem u kamarádky Jenny...“ Jen co jsem otevřela pusku, věděla jsem, že to nedokážu zastavit, „a chtěla jsem si půjčit její boty, jenže měla velkou plačtivou opici a přinutila mě sundat je...“

„Vy nemáte vlastní boty?“ skočil mi Bob do řeči. „Nějak nechápu...“

„Co kdybychom se teď radši zabývali otázkami kolem časopisu?“ navrhl Delia. „A situaci ohledně Angeliných bot nechme být, vyřeší se sama. Máš nějaké otázky k obchodnímu plánu?“

Bob se podíval na Delii, na mě a na svůj telefon. „Ne. Bylo to jasné a výstižné.“

Delia zářila. „Dotazy ohledně kreativity?“

„Žádné. O trhu toho víš víc než já.“

„Jiné otázky?“ Narovnal si límeček na nebesky modrých košilových šatech. „Teď je čas ptát se, dědečku.“

Velkolepý šedovlasý mediální magnát se předklonil a opřel se lokty o náš skleněný konferenční stolek. „Abych byl upřímný, Delie, opravdu chci vědět jen to, proč nemá boty.“

Delia si opřela záda o židli, promnula si čelo a pobídla mě krátkým kývnutím, ať spustím.

„Takže...“

„No, snad to ušlo,“ řekla jsem, když Bob odešel, a točila se pořád dokořlečka v kresle. „A co teď?“

„Buď v pohodě.“ Delia zvedla paže vypracované jógou vysoko nad

hlavu a protáhla se. „Určitě řekne ano. Není důvod, aby to neudělal. Mám z toho dobrý pocit.“

„Fajn, aspoň někdo,“ zamumlala jsem zasmušile. Já tedy dobré pocity neměla, vnímala jsem jen své špinavé nohy a že mám děsnou chuť na slaninu. „Tak proč neřekl rovnou ano?“

„Nepanikař, Angelo – přece znám svého dědu,“ chlácholila mě Delia. Její jistota mě uklidňovala. „Nikdy neříká ano hned. Rád o věcech přemýšlí a zvažuje možnosti, ale daly jsme mu všechny důvody, aby souhlasil. Kromě toho vím, že chce, abych se o časopisový byznys starala já, až jednou půjde do penze. Cici se jako dědička neosvědčila.“

Než jsme začaly dělat na *Glossu*, Delia se navzdory celoživotní citlivosti pracovat ve vydavatelské branži firmě Spencer Media vyhýbala, protože její totálně pošahaná sestra už pracovala v časopisu *The Look*. Ale zatímco Ciciny ambice sahaly nanejvýš k vykrádání módních nápadů a ničení životů Britek na volné noze (*ehm... to jako mě*), Delia chtěla opravdu uspět. Navenek vypadala jako blondátá princezna z Upper East Side, běloška s anglosaskými předky protestantského vyznání, ale vespod byla pekelně citlivá a vyloženě geniální. V podstatě to byla Serena van der Woodsenová s mozkem Ruperta Murdocha a čišela z ní taková sebedůvěra, že proti ní lady Gaga působila trochu utáple. Bůh pomáhej každému, kdo se Delii dostane do cesty.

„Zkrátka nesnesu pomyšlení, že by to nevyšlo.“ Položila jsem hlavu na chladivou desku stolu a zírala na svůj iPhone. Ach jo! Toužila jsem sklidit nějaké hrášky z mé šmoulí zahrádky. „Jestli nebude pro, posledních šest měsíců bylo nanic.“

„To se nestane.“ Delia vyslovila každé slovo úplně zřetelně a s jistotou, jakou jsem se ani nepokoušela cítit. „Poslyš, co takhle udělat si volné odpoledne? Dokud se nám neozve, beztak nemůžeme hnout prstem.“

„Chtěla jsem probrat s Mary pár nových nápadů,“ řekla jsem a otočila na prstě prstýnkem se smaragdem. Až se oficiálně odlepíme od země, Mary Steinová bude naší editorkou. Upřímně řečeno, docela mě překvapilo, že to vzala. Když jsem se přesunula do New Yorku, s Mary jsme společně pracovaly na mém blogu a měla se mnou samé trable, ale zdálo se, že by s blogem moc ráda sekla a vrátila se k opravdovému časopisu.

Než se zajistí finanční stránka, dělala pořád na *TheLook.com*, ale zbývala jí spousta času na to, aby prudila ohledně mých nápadů. Fakt jsem ji milovala. „A taky bych se ještě ráda mrkla na plány k webovým stránkám.“

Delia se na mě přes kancelář usmála. „Uvědomuješ si, že to děláš po každé, když jsi z něčeho nervózní? Totiž že točíš zásnubním prstýnkem?“

„Vážně?“ Podívala jsem se na blyštivý kroužek s diamanty a smaragdem a cítila, že se mi zamračený výraz jaksi rozpouští na tváři. „Toho jsem si nevšimla.“

„Je to roztomilé,“ zazubila se Delia. „Když jsi ve stresu, uklidníš se tím. Do budoucna dobré znamení, nemyslíš?“

„Snad.“ Rozhodně hezká myšlenka. „No jo, jsem ve stresu. Děsí mě představa, že z časopisu třeba nic nebude.“

„Když už mluvíme o zásnubním prstýnku, něco pro tebe mám.“ Delia vytáhla – z úchvatné kabelky Hermès Birkin – tlustý lesklý časopis a hodila mi ho na stůl. Dopadl s příjemným plesknutím a z rozevřených listů se vyloupila stránka plná senzačních svatebních šatů.

„Co to je?“ vykřikla jsem a mrkla na přední stranu obálky. „Jak mi tohle mohlo uniknout? Přece mám všechny módní časopisy.“ Což byla pravda. V bytě se mi jich vršily takové stohy, že jsem je začala používat jako stoly na kafe. Patřilo to k faktu, že jsem pořád odkládala promyšlení plánů na svatbu. Měla jsem časopisy, takže jsem se svým způsobem snažila.

„Vlastně je britský,“ spustila Delia. „Dokud tahle návrhářka dělala běžné modely, pár jejích kousků jsem nosila, ale teď se pustila do svatebních. Jsou boží. Vlípla jsem na její stránku papírek. To musíš vidět.“

Běžné modely. Jako by něco takového existovalo. Jen tak namátkově jsem otevřela časopis a našla bolestně krásnou dvoustranu s bolestně krásnými manekýnkami oblečenými do bolestně krásných svatebních šatů. Přejela jsem prsty po lesklém papíře a snažila se předstírat, že nejsem bosá a nemám na sobě půjčené tričko, protože jsem si dnes už stihla zaprasit halenku. Jak to asi zvládnou ve svatebních šatech?

„Dej vědět, jestli s ní chceš mluvit – určitě by ti moc ráda pomohla.“ Delii zářily oči. Hrálo mě u srdce pomyšlení, jak dokážou být někteří lidé milí, zvláště po svém perném dopoledni. „A kdybys potřebovala helf-

nout při hledání vhodného místa, stačí říct. Mám spoustu kontaktů. Určitě to zvládáš, ale vážně, když tak dej vědět.“

„Dám,“ řekla jsem, otřela si pod očima rozteklou řasenku a připsala na nekonečný seznam věcí, s nimiž si někdy v budoucnu musím lámat hlavu, „místo konání svatby“. A hned jsem se zase zabrala do toho svatebního porna. Ach, ty rukavice... Rukavičky z kvalitní krajky v délce po loket... „S plánováním jsme se ještě nikam nedopracovali. Zatím jen vím, co nechceme.“

„Což je?“

Nedokázala jsem odtrhnout oči od parádních obrázků. „Agadoo. Jakékoli živé zvíře. Rodiče.“

„Netuším, co je ‚Agadoo‘. Ohledně živých zvířat mám stejný názor, ale opravdu nevím, jak chceš zaonačit, aby na svatbě nebyli vaši.“

Našpulila jsem rty. „Když jim nic nepovím, nic se nedozvědí. Někdy si říkám, že jsme se měli vzít ve Vegas.“

„To snad nemyslíš vážně.“ Delia se otrásla. „Svatby ve Vegas frčely v roce 2008. Jak se má Alex?“

„Natáčí.“ Pousmála jsem se. „Pořád natáčí.“

Všichni, koho znám, si myslí, že je super být zasnoubená s klukem z kapely. Nevidí nic kromě litrů šampaňského, půlnočních rokenrolových dobrodružství a upocených serenád na pódiu. Realita není zdaleka tak romantická. Spíš než šampaňské jsme pili cider a největším dobrodružstvím před svítáním bylo rozhodnutí, jestli se mám obtěžovat vstát a jít se vyčůrat. A co se týče upocených serenád, tak jo, nebudu lhát. Je opravdu nádherné poslouchat písničku napsanou jen pro vás; ale než se ta písnička vytáhne z Alexovy hlavy a nahraje tak, aby se tisíce dalších holek mohly tvářit, jako že byla napsána jen pro ně, musí projít neuvěřitelně bolestným procesem.

Na začátku ledna se Alexovi vkradl do očí skelný pohled a přes noc se z něj stal noční tvor. Od prvních třesnutých mrazů až do chvíle, kdy v dubnu povolily a začalo svítit slunce, dřel na těch písničkách celé noci a denní hodiny prospal. Všechny. Teď byl květen a Alex pořád makal. Každý večer, když zapadalo slunce, se vynořil z ložnice, zmatený a rozčuchaný, a zmátořil se až poté, co popadl kytaru, hrnek kafe nebo klíče

od studia. Ze začátku to bylo rozkošné, ale když jsem už potřetí za sebou vynášela smetí, musel dostat trochu za uši.

„Vážně, jdi domů,“ ozvala se Delia. „Nařizuju ti udělat si odpoledne volno. Jdi domů, věnuj se snoubenci, čti svatební časáky. A nevracej se, dokud nebudeš mít jasno o barevném ladění.“

„Barevné ladění?“

„Jdi!“ rozkázala. „Dnes ráno sis vedla skvěle. Mýmu dědovi jsi ukázala podprsenku, předvedla jsi prezentaci v PowerPointu bosá a předtím jsi zvládla mezinárodní krizi s Jenny Lopezovou. Odpoledne máš volno.“

Vlastně to znělo rozumně.

Když jsem se vrátila domů, v bytě vládlo ticho. Přestože mi volné odpoledne nadělila moje zčásti parťačka a zčásti šéfka, pořád mi připadalo, jako bych něco vyhrála. Je něco lepšího než pocit, že jste doma, přestože máte sedět v kanclu?

„Haló?“ zavolala jsem, ale uslyšela jen ozvěnu vlastního hlasu. Žádná odpověď od Alexe. Náš byt není nijak obrovský, zato je vzdušný – okna od země až po strop, vzájemně propojené místnosti, dřevěné podlahy. Krásný byt – jenže tam máme čurbes. Všude se povalují krabice od jídel z restaurace a stohy časopisů zaskakující za kávové stolky, na všech plochách stojí poloprázdné sklenice. Chováme se jako zvěř.

Blikající světélko na záznamníku mě informovalo o dvou vzkazech, jichž jsem si záměrně nevšímal a radši si šla umýt své zubožené nohy. Ze všech lidí na světě volala na pevnou linku jen moje máma, protože se bála, že by jí Skype ukradl duši, a telefonní prodejci, kteří pro změnu žádnou duši nemají. Neměla jsem náladu na nic z toho.

S nohama zbavenýma špíny jsem se rozhlédla po obýváku. Opravdu tam byl svinec. Když jsem na tomhle světě nemusela dělat nic kromě psaní blogu, trávila jsem dlouhé hodiny v horizontální poloze na gauči, tu a tam něco poklidila a sledovala, jak kolem běží svět. Celé dny jsem bloumala po městě, snila o svém dalším dobrodružství a trávila bezpočet víkendů v Lower East Side s Jenny, naší společnou kamarádkou Erin a přemírou koktejlů. Teď, s několika posvátnými hodinami volna, jsem se snažila se- trást pocit, že bych měla umývat nádoby, zatímco Erin sedí doma s otek-

lymi kotníky a Jenny, které dala její životní láska už podruhé kopačky, vyjíždí z normálních kolejí rychleji než nezletilý soutěžící *X Factoru*. Zírala jsem z okna zhruba směrem k jejímu bytu a přemítala, jestli se jí podařilo dojít do kanceláře. Ve slunečním svitu na mě pomrkával Empire State Building. Vypadal svůdně.

Hlasité zívnutí vycházející z ložnice mě přimělo nadskočit. Alex byl doma. Pustila jsem klimatizaci na plné pecky a otočila se zády k nádobí. Bylo už horko, na pozdní jaro až moc vedro, a chtěla jsem jen skočit do postele za Alexem a pod příkrývkou se k němu přitulit, ale tulin se pod příkrývkou je těžké, když se potíte jako kuň. Pomalu a tichounce jsem otevřela dveře ložnice a usmála se při pohledu na mého chlapce, ležícího komatózně na zádech napříč postelí. Jak se ve spánku vrtěl, tmavé vlasy mu sklouzly z čela, a následkem dobrovolného pobytu v ústraní působila jeho světlá kůže prakticky průsvitně. Tričko, v němž usnul, měl kolem sebe omotané, a nohy se mu zachytily v našich svěžích bílých prostěradlech. Působil rozkošně. A sexy. Žhavě, ovšem tím příjemným způsobem.

Jedna moje část ho opravdu nechtěla budit. Vypadal úplně klidně a bylo fajn jen tak ho chvíli okukovat, aniž bych ho uvedla do rozpaků nebo si připadala jako zvrhlík. Bohužel jsem hrozně neohrabaná a neumím si svlíknout úzkou sukni jinak, než že ji otočím zapínáním dopředu, a pokud se vám ona úzká sukně lepí na kůži, otočit ji dopředu je někdy těžší, než myslíte. Když jsem už měla dost potyčky s háčkem a poutkem, vši silou jsem sukní šklubla a triumfálně přitom vrazila rovnou do nočního stolku. Mé vodičky a mastičky se s rachotem rozkutálely po celé místnosti. Ztuhla jsem, sevřela stolek a čekala, až kelímeček Crème de la Mer, vánoční dárek od Erin, tiše znehybní u skříně.

„Dobré ráno, Angelo,“ zamručel Alex, aniž se pohnul.

Tohle je ta potíže s nošením šatstva pro dámy, že jo. Oblékat se do něj a pak ho zase svlékat je riskantní pro zdraví.

Když jsem si vlezla vedle Alexe, postel byla chladivá a prostěradla hebká. Na hubeňoura je Alex skvělý mazel. Jen co jsem klesla do postele, jeho široká ramena a silné paže se rozevřely a ovinuly se kolem mě.

„Vítej.“ Přitiskl rty k mým vlasům a znovu zív. „Seš v posteli.“

„Udělal jsem si volné odpoledne,“ odpověděla jsem a rozechvělá štěstím

se k němu zády přimáčkla. „Myslela jsem, že by mohlo být fajn vidět tvůj obličej.“

„Mému obličejí se líbí tvůj obličej,“ zašeptal. „Počkat, je odpoledne?“

Bůh žehnej jeho ospalému, zmatenému já.

„Šel jsi spát až v pět ráno,“ podotkla jsem. „Takže technicky vzato máš asi pořád ještě noc.“

„Měla jsi dnes nějakou schůzku,“ zamumlal, natáhl se pro mou ruku a propletl své prsty s mými. „Jak to dopadlo?“

„Vlastně netuším,“ přiznala jsem. Jednou z podmínek našeho zasnoubení bylo navzájem si nelhat a připadalo mi, že Alex toho začíná litovat. „Ale Delia říká, že to bude v pohodě. Jak to jde s nahrávkou?“

Zašátral po iPodu ležícím na stolku po jeho straně postele a vtiskl mi ho do ruky. „Hotovo.“

Rychle jsem se překulila a dala mu pusou na ústa. „Senzace!“ řekla jsem a znovu ho políbila. „Opravdu jsi to dodělal?“

„Víš, že bych tě nenechal poslouchat, kdyby ne,“ odpověděl. „Jo, jsem hotověj.“

„No bezva.“ Odhrnula jsem své příliš dlouhé vlasy, co zoufale potřebovaly přistříhnout, z očí, abych na něj lépe viděla. Hezký pohled. „Chyběl jsi mi. Co teď?“

„Teď budu spát,“ řekl a vtiskl mi pusou na špičku nosu. „Hodně dlouho.“

„To zní fér.“ Posloužila jsem si další pusou. Skvělá. „A co se bude dít pak?“

Opravdu jsem doufala, že nezačne mluvit o turné, protože bych ho musela přivázat k posteli. Nedovolila bych mu odjet. Nikdo ve mně neuměl probudit šílence tak jako on.

„Myslel jsem...“ Alexovy zářivě zelené oči se třepotavě rozevřely a líný úsměv, co jsem slyšela z jeho slov, si našel cestu k jeho rtům. Byla jsem do něj zabouchlá až po uši. „Co třeba oženit se s mým děvčetem.“

Přitiskla jsem své čelo k jeho, naprosto neschopná zabránit, aby se mi na tváři nerozhostil ten nejširší, nejradostnější úsměv. „No, to zní fajn,“ odpověděla jsem. „Máš ještě nějaké plány?“

Alex odkopl příkrývku, obtočil holé nohy kolem mých a přitáhl si mě blíž. „Hodně jsem přemejšlel o líbánkách,“ řekl a překulil se tak, že mě

svým hřejivým tělem celou zakryl. Tenhle druh upoceného teploučka mi naprosto vyhovoval. „Je pár věcí, které si musím vyzkoušet.“

Už tak dlouho jsme nepoužívali postel k čemukoli jinému než ke spaní, svačení a příležitostnému maratonu upířího seriálu *Pravá krev*, že jsem najednou cítila, jak se mě zmocňuje mírná panika. Vlastně jsem si ani nevzpomínala, kdy jsme si to spolu naposledy při plném vědomí rozdali. Byla jsem tak nervózní, jako kdyby k tomu došlo znovu úplně poprvé. Tajila jsem dech a předem zvažovala každý dotek, ale jen co jsem se poddala hřejivému pocitu v hrudi a příjemnému mrazení na rtech, zapomněla jsem, že je venku světlo, pustila jsem z hlavy, že nemám sladěné spodní prádlo, a najednou, aniž bych se snažila, to bylo zase jako úplně poprvé.

Úžasné.

Kapitola druhá

Když mi o pár hodin později začal v tašce v obýváku zvonit mobil, byla jsem napůl vzhůru a úplně nahá. Alex zase usnul jako špalek – rozhodla jsem se uvěřit, že jsem ho úplně vyřídila svou extrémní sexuální zdatností – a tak jsem se, zvědavá všetečka, vykulila z postele, oblékla si kalhotky, popadla telefon a odplazila se do kuchyně, abych nedělala divadlo sousedům.

Jen co se mi mobil ocitl v upocených packách, pochopitelně přestal vyzvánět, ale to už jsem viděla děsivé množství vzkazů a zmeškaných hovorů od Louisy, mé nejstarší a nejdražší kamarádky v UK. Začala jsem je rychle otvírat, ale odmítla uvažovat o příšerných myšlenkách, co mi běžely hlavou. Zatímco jsem se vykašlala na práci a odskočila si domů na odpolední rychlovku, někdo samozřejmě umřel. Co jiného by se mohlo stát? Louisa mi toho v textovkách moc neprozradila, jen opakovala žádost, ať jí co nejdřív zavolám, což mě znepokojilo ještě víc. S Louisou jsme si jednou týdně volaly přes Skype, psaly jsme si textovky tak často, jak jí to program s miminem dovoľoval, a věděla jsem, že jsem termín telefonátu neprošvihla. Od té doby, co se jí před pár měsíci narodila Grace, jsme nebyly tak upovídáné jako obvykle, takže sedmkrát opakované „zavolej mi hned“, když podle anglického času bylo kolem desáté večer, nemohlo znamenat dobré zprávy. Chvíli jsem jen tak lelkovala u seznamu čísel v iPhonu a snažila se dokopat k tomu, abych Louise zavolala, ale vtom telefon zazvonil.

Máma.

Někdo docela určitě umřel.

Nebo se na to chystal.

S notně nepříjemným pocitem u žaludku jsem hovor zdráhavě přijala. „Mami?“ Popadla jsem z linky utěrku a připlácla si ji na prsa. Nějak mi

nepřipadalo správné být nahoře bez, když telefonuju se svou máti. Aspoň že jsem si oblíkla spodňáry. „Je všechno v pořádku?“

Když mi naposledy nečekaně volala, byl táta v nemocnici, protože se odvázal a dal si u tety pár kosmických koláčků s marjánkou. Od té doby čekám mámin telefonát, že od ní utekl s mlíkářem nebo že neplatí hypotéku, protože všechno prošťuroval za crack. Těžko říct, co z toho je pravděpodobnější.

„Angelo Clarková, nechceš mi něco povědět?“

Tichý hněv v mámině hlase naznačoval, že táta žádný malér nemá, zato já určitě jo. A věděla jsem skoro jistě proč. Louisiny textovky najednou dávaly děsivý smysl, protože jsem si spočítala dvě a dvě dohromady a vyšla mi z toho velká tlustá čtyřka, zářivá a se smaragdem.

Sakra, sakra, sakra.

„Ehm, myslím, že ne,“ opáčila jsem sladce. Poněvadž dělat přihlouplou se tak báječně osvědčilo, když jsem si v osmnácti uprostřed noci půjčila její auto, abych ho posléze vrátila se třemi novými vzrušujícími ťukanci. Tvrdila jsem, že autu pozvednou charakter, kdežto máma tvrdila, že zvednou leda tak pojistné.

„Jsi nebo nejsi –,“ odmlčela se a velice zhluboka a dramaticky se nadechla, „zasnoubená s tím muzikantem?“

Neměla jsem v úmyslu své zasnoubení před rodiči tajit, ale okolnosti se spikly proti mně. A těmi okolnostmi myslím chladný teror. Volala jsem o Vánocích, abych doma tu šťastnou novinku sdělila, jenže máma se nakrkla, že si nepřijedu pro vysušenou krůtu a vroucí nevraživost, a radši zůstanu v „té zemi“ s „tím muzikantem“ – a já tím pádem nenašla správný způsob, jak jí oznámit, že jsem od „toho muzikanta“ právě přijala nabídku zůstat v dohledné době v „té zemi“. A jak mýjely týdny, čím víc jsem si ten rozhovor přehrávala v paměti, tím méně jsem měla chuť nenuceně se zmínit o svém zasnoubení.

„Jestli jsem zasnoubená?“

„Ano.“

„S Alexem?“

„Ano, Angelo. S Alexem. Nebo aspoň doufáme.“

Jméno mého snoubence vyslovila speciálním tónem hlasu, který si

obvykle šetří na poznámky o Sandře odvedle a o Eamonnu Holmesovi ze Sky News. A Sandru i Eamonna Holmese nesnáší.

„Aspoň neskončím jako bezdětná stará panna.“ Jistě, pohupovat před ní mrkvičkou ve tvaru vnoučete byla podpásovka, ale když vám teče do bot, uděláte, co je nutné. „No ne?“

„Bože můj, Angelo, jsi v tom?“ zajčela přímo do sluchátka a vzápětí zařvala zplna hrdla opačným směrem: „Davide! Je těhotná!“

„Nejsem v tom,“ řekla jsem a opřela si hlavu o kolena. Možná sedím polonahá na špinavé kuchyňské podlaze s umatlanou utěrkou přes prsa, ale těhotná nejsem. Pokud vím. „Vážně.“

„Bože, mělo mě to napadnout,“ mlela máma dál. „Nastěhovala ses k tomu muzikantovi, nevoláš a nejezdíš domů. V kolikátém jsi měsíci?“

„Nejsem těhotná,“ zopakovala jsem s takovým přesvědčením, na jaké jsem se zmožila, a přitom se snažila vybavit si, jestli jsem si ráno vzala pilulku. „Nejsem, mami.“

„V kterém je měsíci?“ Slyšela jsem, jak táta s funěním schází ze schodů. „Čeká to s tím muzikantem? Proto je zasnoubená?“

„Prokristapána.“ I když mě neviděla, neodolala jsem, obrátila oči v sloup a důrazně zašermovala rukou. „Namouduši, nejsem v tom. S Alexem se nemusíme brát. Pokud je mi známo, požádal mě o ruku jen proto, že si mě prostě chce vzít.“

„Jo tak,“ odpověděla máma maličko výsměšným tónem.

„Díky, mami.“

„Mám koupit letenku? Nebo tam pro ni dojet?“ Táta už prakticky vybíhal ze dveří. „Musím skočit na poštu a pořídit nějaké dolary.“

„Na poštu,“ čílila se máma. Další z jejích úhlavních nepřátel. „Vrať se nahoru. Říká, že není těhotná.“

„To bych jí setsakra radil,“ zabrblal tak hlasitě, abych to slyšela. „Ještě není tak stará, abych si ji nemoh ohnout přes koleno. A toho jejího muzikanta jakbysmet.“

Potýkala jsem se s nutkáním připomenout mu, že si mě „ohnul přes koleno“ jen jednou, když mi bylo pět a schválně jsem šla do jeho pokoje, kde jsem mu štípla parádní kožené řidičské rukavice a hodila je do jezírka, abychom nemuseli jet k tetě Sheile. Byla jsem trucovitá slečinka. Ale když

mi bylo pětadvacet, omluvil se a prohlásil, že jsem tehdy udělala dobře, protože teta Sheila – cituju – je otravná jako osina v prdeli – konec citátu.

„Nedokážu pochopit, proč jinak by sis myslela, že nejlepší způsob, jak se má matka dozvědět o zasnoubení dcery – a navíc s muzikantem, kterého v životě neviděla a žije deset tisíc mil daleko –, je, když se to doslechne v uličce se sýry ve Waitrose od nějaké venkovské drbny.“

Musela jsem uznat, že na tom něco je.

Potíž byla v tom, že když jsem se o svátcích neukázala doma, jemné rýpance ohledně Alexe a jeho výběru povolání přerostly v čistokrevné hanobení. Koncem ledna ho máma odepsala jako Hitlerovo dítě lásky s Mickem Jaggerem. Muzikant je pro většinu lidí někdo, kdo hraje na hudební nástroj. V očích mé mámy to musí být prolhaný křivácký narcoman, jehož jedinou životní ctizádostí je zbouchnout její ubohou pitomou dceru a pak ji nechat v motelu u dálnice s rukama rozpíchanýma od jehly. Což je poněkud přehnané. Alex si nedá ani prášek na bolest hlavy.

„Řekla jsi to Louise dřív než vlastní rodině?“

Ach, Louiso, pomyslela jsem si. Dítě nedítě, jsi mrtvá.

„Poslyš, ne že bych vám to nemínila říct...“ Rozhodla jsem se změnit taktiku. A taky vstát z kuchyňské podlahy, protože jsem měla úplně ztuhlé pŕlky. „Jen jsem vám to nechtěla sdělovat po telefonu. Nepřišlo mi to správné.“

Vidíte? Jsem svědomitá dcera. V tu chvíli mi připadalo, že jsem se z toho vykecala docela dobře. Přešla jsem po špičkách k pohovce a vyměnila utěrku za příkrývku. Velice šik.

„Nejspíš proto, že to *není* správné,“ odpověděla máma pořád rozmrzele, ale přece jen jsem měla pocit, že mě nevydělí. Tentokrát. „Ještě jsme toho týpka Alexe ani neviděli. To není v pořádku.“

„Není žádný týpek, je to člověk.“ Nabrala jsem zhluboka dech a představila si ten den, kdy bude v pekle zima a Alex odpoledne posedí u čaje s mými rodiči. „Však ho poznáte a budete ho mít rádi.“

„Kdy?“

Do prkna.

„Brzy!“ Podařilo se mi vypísknout to slovo tak vysokým hláskem, že psi odvedle začali kňučet. Přísahám.

„Přijed' s ním domů na mé narozeniny.“

Tohle nebyla otázka.

„Děláme malou oslavu – nic nóbl, jen takové posezení v zahradě pro rodinu,“ pokračovala máma. „Chci, abys tam byla. A jestli si on myslí, že bude patřit do rodiny, ať se taky dostaví.“

Přepojila jsem na hlasitý poslech a otevřela kalendář. Měla narozeniny za tři týdny. Tři velice krátké a velice nevyhnutelné týdny. Ne že bych zapoměla, prostě nevedu v patrnosti, že se někdo narodil, dokud mě na to neupozorní Facebook.

„To je trochu brzy, mami,“ řekla jsem pomalu. „A letenky teď budou drahé...“

„Zaplatíme je s tátou.“

Voda se zbarvila krví a Annette Clarková se nikdy nevzdá, dokud nedostane svou kořist.

„Vám oběma. Jako zasnubní dar.“

„Tak jo.“ Bylo mi z toho nanic. Domov. Londýn. Anglie. Mark. Všechno, co jsem nechala za sebou.

„A budete bydlet u nás.“ Teď už se opravdu tetelila blahem. „S tvým tátou a se mnou. Ach, Angelo, udělala jsi mi velkou radost. Davide, začni zařizovat letenky, přijede domů!“

V tu chvíli jsem věděla jen dvě věci. Zaprvé, že zabiju Louisu. A zadruhé, že budu muset letět do Londýna.

„Já nic nevybreptala,“ kvílela Louisa do telefonu, když jsem druhý den ráno nasedala do taxíku. Podzemka byla mimo provoz a už i tak jsem měla zpoždění, protože jsem velkou část předchozího večera strávila pitím podomácku vyrobených margarit, zatímco mě Alex hladil po vlasech a snažil se mě uchlácholit. „Řekl jí to Tim. Omylem.“

„Jak se Timovi proboha podařilo vykecat mé mámě, že jsem zasnoubená?“ Zašátrala jsem v kabele po slunečních brýlích. Slunce zběsile zářilo a já měla šílenou, třesnutou kocovinu. „To proto, že jsem mu zlomila ruku?“

Což jsem udělala. Prakticky nedopatřením. V den jejich svatby. A pak jsem zdrhla. Nebyla jsem si jistá, jestli mi po dvou letech odpustil.

„Ne.“ Znělo to unaveně. Slyšela jsem, že to patří k průvodním jevům rodičovství, a podle mámy o tom jednou budu vědět všechno. „Byl v supermarketu, potkal tam Markovu mámu a ta mu začala vykládat, že Mark jede na nějakou konferenci do New Yorku...“

„Mark?“ Najednou mě polil pot. Dělal se mi špatně. A vjela do mě zlost. „Jako *ten* Mark?“

„Ano, Angelo, Mark. Pamatuješ? Byla jsi s ním asi tak milion let zasnoubená.“

„Takže Mark?“ řekla jsem. „Jen jsem si chtěla ujasnit, že mluvíme o stejném neřádovi.“

„Ano, Mark.“ To slovo už ztratilo všechn význam. „Měl jet do New Yorku na nějakou konferenci, protože je hrozně důležitéj, a Tim se evidentně zmínil, že ty jsi taky v New Yorku. Markova máma si podle všeho neodpustila nějaký rýpanec, takže jen tak mimochodem prohodil, že jsi zasnoubená. Vážně netušil, že to ta ženská vyzvoní tvý mámě. Přece nemohl vědět, že tam taky je.“

„Moje máma je v supermarketu pečená vařená,“ odpověděla jsem a přitom se dívala, jak kolem mě uhání Williamsburg a v Greenpointu uvolňuje cestu polským vývěskám na krámech a rozmanitým kompletům z vyběleného denimu. „Pro Waitrose žije a nejspíš by pro ně i umřela. Divím se, že jí tam ještě nedali práci.“

„No, jen jsem chtěla, abys věděla, že to Tim neudělal schválně. Akorát se tě snažil zastat,“ překřikovala Louisa znělku motoristického pořadu *Top Gear*. „Stojí fakt na tvé straně, Angelo.“

„Vraťme se k důležitým věcem. Mark se chystá do New Yorku?“ Nepotřebovala jsem se vidět v zrcadle, abych věděla, že jsem zbledla jako křída. „Kdy? Proč?“

„Nevím,“ vzdychla Louisa. „Detaily se Tim nedozvěděl. Je to jen mužskej, kotě. A s Markem už nemluví, jak víš. Přece nehrozí, že bys na něj narazila, co?“

„Ne.“ Prudce jsem vydechla. Můj bejvalej v mém městě. Jak se opovažuje? Neříká nějaký zákon, že když vám někdo zahýbal, nesmí se k vám přiblížit na míň než pět tisíc mil? „Znáš to, zákon schválnosti. Půjdu do práce se sukní zachycenou pod kalhotkama a on se jednoduše objeví.“

„Ale ne, neblázní.“ Louisa už teď fantasticky zvládala, když se snažila někomu něco vymluvit. Bude z ní skvělá matka. „A i kdyby jo, projdeš kolem něj se vztyčenou hlavou.“

„Nebo zběsile zaječím a kopnu ho do koulí?“ navrhla jsem.

„To mi připadá naprosto pochopitelné,“ odpověděla. „Pánbu ví, že jsem o tom taky uvažovala.“

„Má kliku, že mě podváděl ještě předtím, než jsem objevila své sklony k násilí,“ odpověděla jsem, aniž bych to myslela třeba jen trochu vážně. „Louiso, proč se probůh v úterý odpoledne díváš na *Top Gear*?“

Louisin hlas zněl napjatě, jako kdyby zvedala něco těžkého. Usoudila jsem, že nejspíš dítě. „Promiň, ale je to jediný způsob, jak ji umlčet, když brečí. Občas si nejsem jistá, koho to vychovávám.“

„Malou ženskou verzi Jeremyho Clarksona?“ To je ten chlápek, co moderuje *Top Gear*. Otřásla jsem se. Děsila mě už pouhá představa, že má Louisa dítě, natož představa dítěte, které se dá utěšit jen pohledem na dospělé muže s ošklivými vlasy, co najíždějí s fordem mondeo do karavanu. „Měla bys s ní za někým zajít.“

„*Top Gear* a reality show *The Only Way Is Essex*,“ povzddechla si. „Už ve třech měsících je z ní závodník s falešným opálením a vajazzlem v rozkroku.“

„Nerozumím přinejmenším polovině toho, cos právě řekla,“ namítla jsem. Průčelí krámů vystřídala skladiště a za skladišti následovala autostráda, až jsem před sebou nakonec uviděla most a milovaný Manhattan. Krevní tlak mi klesl jen natolik, abych si byla jistá, že tady v autě neumřu. Dobrá zpráva – za zvracení si účtují padesát dolarů; netuším, na kolik by mě přišla mrtvice. „A myslím, že tomu ani nechci rozumět.“

Louisa se zasmála. Dítě to rozplakalo. Louisa vzlykla.

„Vím, že je to sobecké, ale nemůžu se dočkat, až tě uvidím. Je na čase, aby ses seznámila s mou malou holčičkou. Je to už strašně dlouho, Clarková.“

„Já vím, fakt ji chci vidět.“ Obkreslila jsem na sklo v okénku Empire State Building a dál svištěla po mostě. „Jen mi připadá hrozně divné, že se tam mám vrátit.“

„To je přirozené,“ vykřikla. „Už je to děsná doba, ale přece víš, že teď máš víza a taky Alexe – nehrozí, že by tě na celnici zadrželi a nepustili tě dál.“

„Jo, mám teď Alexe, ale ještě se nesetkal s mou mámou,“ odpověděla jsem zasmušile. „A existuje velká šance, že mě táta sváže hadicí a zamkne v kůlně.“

„Jo, to je možné,“ připustila. „Nebo bych to mohla udělat já. Tolik se mi po tobě stýská.“

„Mně po tobě taky,“ řekla jsem a připadala si neuvěřitelně provinile, že to zdaleka nemyslím dost upřímně.

Louisa mi chyběla, opravdu, ale stýskalo se mi po té staré Louise. Scházely mi naše vinné dýchánky v pátek večer a to, že jí zavolám při *Panství Downton* a poslechnu si průběžný komentář k epizodám, které se ještě v Americe nevysílaly. Nikdo nedovedl rozebrat dobové drama tak jako Louisa. Ale věci se změnilly. Teď měla opravdové živé mimino a já se ocitla v takovém víru života, že bylo těžké najít si pět minut, abych se zabrala do upřímného stesku po minulých časech. Mezi prací, neplánováním svatby, snahou zabránit Jenny, aby vypila všechno v New Yorku, a usilováním o to, abych se každý den oblékala jako dospělá, jsem jen s krajní námahou našla volný čas na cokoli kromě spánku.

A rozhodně jsem se nenacházela v rozpoložení, naladěném na dětskou vlnu. Z místa, kde jsem se ocitla, nebylo ani v dohledu. Teď, když měla Louisa Grace, mezi námi viselo trochu napětí. Někdy jsme nemluvíly o ničem jiném. Samozřejmě jsem věděla, že je ta malá to nejdůležitější, co kdy Louisu potkalo, takže mi připadalo hloupé stěžovat si na trochu té kocoviny a cenu kabelek, zatímco Louisa musí udržovat naživu mrňavou lidskou bytost. Já se nedokážu postarat ani o kabelku, pomyslela jsem si a pohladila svou milovanou a pořádně dorasovanou tašku od Marca Jacobse s veškerou něhou, jakou bych projevovala svému prvorozenému dítěti. Kterým, co se mě týkalo, byla.

„Neboj, bude to fajn,“ slibovala Louisa. „Tvoje máma bude prvních pár dní nejspíš protivná, ale tvůj táta bude děsně rád, že tě vidí. A chci, abys poznala Grace. A taky se chci seznámit s Alexem. Vážně, Ange, bude to bezva.“

„Asi jo,“ řekla jsem ve snaze převzít její pozitivní přístup. „Jen jsem už dlouho nebyla doma, chápeš? Mám z toho divnej pocit. Všechno je úplně jiné.“

„Ale kdeže,“ namítla. „Bruce ještě pořád moderuje *Když hvězdy tančí*, všichni jsou posedlí po želatinových prasátkách Percy a kvůli *X Factoru* se zastaví celý svět. Vlastně je všechno pořád stejné.“

Usmála jsem se. Snažila se. A beztak se tím na věci nic nezmění. Pojedu, ať se mi to líbí nebo ne.

„Ale nejde jen o tohle – taky je tu práce,“ řekla jsem. Tedy doufejme, že ji ještě mám. Bob se zatím neozval. „Dělám od rána do večera. Nevím, jak bych si jen tak mohla udělat týden volna.“

„Lidi to zvládají,“ odpověděla Lou. „A trochu toho volna by sis měla udělat, sakra. Není zdravé pořád jen makat.“

Radši jsem nenamítla, že je to možná nezdravé, ale naprosto nutné. Když mi sdělila, že má v úmyslu seknout s prací a stát se matkou na plný úvazek, týden jsem s ní nedokázala mluvit. Ne proto, že bych proti takové volbě něco měla obecně; ta představa se zkrátka neslučovala s Louisou, jakou jsem znala. Kariéra pro mě byla důležitá, ale Louisa by mi teď asi začala vykládat, že nemůžu ničemu rozumět, „dokud nemám dítě“. Brr.

„Slibuješ mi hektolitry čaje?“ zeptala jsem se slavnostně.

„Ano,“ odpověděla se stejnou vážností.

„A že budeš hodná na Alexe?“

„Budeš mít kliku, jestli se s ním nepokusím utéct.“

„A poskytněš mi alibi v případě, že náhodou zavraždím mámu?“

„Udělám to pro tebe,“ dušovala se. „Hlavně hejbní zadkem a přífrč domů, Clarková. Jedna malá zlobivá kadilka tady zoufale potřebuje tvůj vliv.“

„Radši jí dál říkej Grace,“ odbroukla jsem. „Zní to mnohem líp.“

„Sedni do letadla a po přistání mi hned zavolej,“ odpověděla Louisa. „Vyzvednu tě na letišti.“

„To si piš, že mě vyzvedneš,“ řekla jsem. „To si teda piš.“

Kapitola třetí

V úterý ani ve středu se oproti pondělku nic nezlepšilo. Pan Spencer se ohledně *Glossu* neozval. Jenny o sobě od onoho pochybného úletu, kvůli němuž se minulý týden sesypala, nedala vědět. Zato máma se ozývala každou chvíli s informacemi o časech a datech letů do UK. Když jsem si po hodně dlouhém dni, kdy jsem zuřivě koumala, promýšlela nápady na články a přála si, aby se rozdrncel telefon a přinesl dobré zprávy od Boba, po deváté konečně dopotácela domů, okamžitě jsem si všimla, že je všude zhasnuto. Alex nikde.

Utopila jsem zklamání ve spěšně vyzunknuté sklence bílého a šla si napustit vanu. Cestou jsem ze sebe shodila tričkové šaty Splendid a balerínky French Sole. Zatímco se vana plnila příjemnými bublinkami s citronovo-šalvějovou vůní, stáhla jsem si vlasy z obličej, vydrhla z něj stopy dne a zadívala se do zrcadla. Od chvíle, kdy tahle tvář naposledy pobývala v Anglii, uplynuly dva roky. Byly tomu dva roky, co jsem načapala svého snoubence, jak si to na zadním sedadle našeho auta rozdává s milenkou. Dva roky od chvíle, kdy jsem celá ubrečená usnula v hotelovém pokoji. Dva roky ode dne, kdy jsem skočila do letadla, utekla od toho všeho a ocitla se tady. Doma. Zamračila jsem se. Smím vůbec nazývat New York domovem? Vždyť jsem vyrostla v Anglii – je tam moje rodina, mé maturitní vysvědčení, DVD s *Buffy*. Dávají tam *Prostřeno*. Neznamená domov rodinu, známé věci a M&S?

Umyla jsem si obličej s nadějí, že odhalím nějaký šťastnější výraz, ale odhalila jsem jen pár jemných vrásek kolem očí a tváře trochu spálené od sluníčka. Hm. Zlehka jsem si přejížděla prsty po kůži, usilovně na sebe civěla a pátrala po něčem novém. Stejně modré oči, stejně lícní kosti, stejně vlasy, jen maličko delší a světlejší. Táž Angela. Ještě pořád nic. Z nedostatku odpovědí, které by uklidnily mé vnitřní chvění, jsem vlezla do vany.

V životě se můžete spolehnout na máloco, ale tři věci vás nikdy nezklamou: bublinková lázeň, kořata a rychlá partička Buckaroo. Kořata jsme bohužel neměli a doma nebyl nikdo, kdo by si se mnou zahrál Buckaroo.

Ponořená do teplé mydlíkové vody jsem zavřela oči a opřela prsty u nohou o kohoutky. Učiněný ráj. Když jste ve vaně, nemůže se nic podělat. Aspoň do toho dne, než vynaleznou vodotěsné iPhony. Otáčela jsem palcem snubní prstýnek tak, že rytmicky cinkal o stranu vany. S časopisem to šlo dobře. Ano, potřebovali jsme Bobovo požehnání, ale jak říkala Delia, nebyl důvod, proč bychom je nedostali. Tak jo, Jenny se trochu zcvokla, ale kdo by jí to mohl vyčítat? Chce to jen čas. Až se z toho vyhrabe, bude vědět, že pro ni udělám cokoli. A byla jsem zasnoubená. Fakt zasnoubená s někým, koho miluju. S někým, kdo miluje mě. A to bylo skvělé. Co se týče návratu do Anglie, no dobře. Hm. Ušklíbla jsem se a povzdechla, oči pevně zavřené.

„Páni, co je tohle za kyselej ksicht?“

Překvapením jsem vyskočila z kůže asi tak kilometr, a když se bílé pěnové bublinky rozstříkly po celé podlaze koupelny, znovu jsem zajela do vody.

„Alexi,“ vydechla jsem a vynořila se z vody s mokkými vlasy a vyhlídkou na značně zkrácený život. „Neslyšela jsem tě.“

„Ani se nedivím.“ Můj snoubenec se ve dveřích protáhl, svlékl si koženou bundu a hodil ji na zem k mým šatům. Jsme oba příšerní bordeláři. Díkybohu, že jsme se našli. „Vypadalo to, jako by ses snažila vyřešit některou z velkých životních záhad. Už zase jsi hloubala nad tím, z čeho se vyrábí ‚Nemůžu uvěřit, že tohle není máslo‘?“

„Udělal jsem to jen jednou,“ zabručela jsem a upravila si bublinkové krytí. „A přiznal jsi, že to taky nevíš.“

„Kdepak, přiznal jsem, že je mi to fuk,“ opravil mě a uvelebil se vedle vany. „Tak co je nového? Měla jsi v práci pernej den?“

„Ani ne.“ Vystrčila jsem hlavu ven, abych dostala pusku na uvítanou, a odolala nutkání postříkat ho. Hodně silnému nutkání. „Pořád ještě čekáme, až se ozve Bob a dá Delii vědět, jestli jí dovolí udělat prezentaci na té inzertní akci. Ta bude někdy v příštím měsíci, takže by mu rozhodování nemělo dlouho trvat.“

„Řekne jo,“ ujistil mě Alex a něžně mě pohladil po vlasech. „Tolik jste se s tím nadřely. Byl by cvok, kdyby to zamítl.“

„Já vím,“ předla jsem. Hladil mě moc hezky. „Jen to chci mít potvrzené, víš?“

„Vím,“ přikývl. „Tak co měl znamenat ten výraz, když jsem vešel?“

Tu naši dohodu o sdělování úplné pravdy jsem občas nenáviděla. Někdy si chce děvče jen tak polebedit ve vaně a rozkošnický si tam rochnit jako hrošík. Jenže teď jsem musela Alexovi povědět o všech svých směšných starostech a nechat ho, ať mě utěšuje. Nerozumný, chytrý, hezký kluk.

„Přemýšlela jsem o té záležitosti s návratem domů,“ řekla jsem a zahýbala prsty u nohou. „Žere mě to.“

„Aha.“ Opřel si bradu o kraj vany a podíval se na mě zářivě zelenýma očima. „Hele, nemusíš o tom mluvit, jestli nechceš, ale mám pocit, že to fakt začíná bejt problém. Jak to máš s mámou? Proč jsi z ní celá vybrnkaná?“

Otázka do pranice. Chvilí jsem uvažovala a čekala, až mi z pusy vyjdou slova. Jenže kde nic, tu nic. Poprvé za celý život mi slova došla.

„Ne že bych já sám neměl trable s rodiči,“ pokračoval Alex, čímž místo mě zaplnil ticho. „Ale musíš mi trochu pomoci. Nechceš jet domů, nebo se jen nechceš vidět s ní?“

„Nevím,“ odpověděla jsem. Moc to nepomohlo, ale mluvila jsem upřímně.

„Nevycházíte spolu?“

„Vlastně bylo všechno v pohodě,“ řekla jsem se vzpomínkou na nedělní večere u nekonečných epizod seriálu *EastEnders*. „Přece je to moje máma. Sice prudí, ale – prostě z toho mám špatnej pocit.“

Alex mě začal znovu hladit po vlasech. „Protože?“

„Protože jsem odjela sem. Opustila jsem ji. Víím, že jí přes všechno to její skuhrání chybím, a připadám si provinile. Máma je sice příšerně otravná, ale moc toho pro mě udělala.“ Bezděky jsem si vzpomněla na Louisinu svatbu. Kdo jiný by vás uložil do postele a konejšil vás chvíli poté, co se vám rozpadne desetiletý vztah, ztropíte parádní scénu a zloíte ženichovi ruku lodičkou na jehlovém podpatku? Jen vaše máma.

„V ten den, kdy přestaneš mít výčitky svědomí vůči rodičům, se přestane točit svět,“ řekl Alex. „Myslím, že bude fajn zajet tam na návštěvu.“

Možná jí to připomene, že jsi pořád tady. Ne na Měsíci, jen někde, kam letadlo doletí za pár hodin. Třeba tě pak přestane sužovat výčítka.

„Jo, možné to je.“ A možná se probudím a uvidím, jak kolem okna letí sendvič se slaninou. Hloupoučký Alex. „Připadá mi to hrozně divné. Jako že tam nebudu vítaná.“

„Ale to je blbost,“ zasmál se a zatahal mě za ohon. „Nechtěl jsem nic říkat, ale už jsem dostal dva e-maily od Louisy a facebookovou žádost o přátelství od tvýho táty. Nemůžou se dočkat, až tě uvidí.“

„Rodiče by neměli mít dovolený přístup na Facebook,“ zareptala jsem, protáhla obličej a pokusila se o úsměv. „Toho si nemusíš všímat. Vždyť já vím, že se doma na mě těší. A já se moc těším na ně.“

„Ale?“

Rozhlédla jsem se po koupelně. Ručníky na vyhřívaném věšáku, moje kosmetika rozložená na okenním parapetu, můj chlapec sedící na podlaze. Na chvíli jsem si představila svůj život bez toho všeho.

„Ale přesto tam nechci jet,“ prohlásila jsem nakonec.

„Protože?“

„Protože jsem odjela,“ řekla jsem s hlubokým nádechem. „A bojím se, že když se vrátím domů do Anglie, budu se muset vzdát domova v New Yorku.“

Alex s hvízdnutím vydechl. „Páni.“

Otočila jsem hlavu, abych mu pořádně viděla do obličeje, a jeho výraz se mi nelíbil.

„Uvědomuješ si, že je to ta největší pitomina, jakou jsi kdy řekla?“ zeptal se. „A jen tak mezi námi, už jsi za ty roky napovídala spoustu volovin. Tady přece nejde o nějaké buď, anebo.“

„Já vím,“ zaúpěla jsem, ponořila chodidla do vody a štouchala prsty do bublinek. „Ale ty to nechápeš. Když jsem přišla sem, všechno se změnilo. Poznala jsem Jenny, začala jsem psát, potkala jsem tebe. Změnila jsem se. Předtím jsem se sama sobě nelíbila. Jen jsem seděla v pyžamu, koukala na *Sex ve městě* a čekala, až se něco stane.“

„Angelo, cos dělala včera večer?“

„Seděla jsem v pyžamu na pohovce a koukala se na *Sex ve městě*, ale o tohle nejde,“ odpověděla jsem. „Je to jiné. Já jsem jiná.“

„Vím, co tím chceš říct.“ Volil opatrně slova, nejspíš aby snížil na minimum šanci, že ho vtáhnu po hlavě do vany. Kráčel po velice tenkém ledě. „Ale poslouchej, co říkáš. Jsi teď jiná. I když se tam vrátíš a oni budou stejní. Vím, žes na tom nebyla kdovíjak skvěle, než jsi sem přišla – lidi většinou nenastoupí zničehonic do letadla a nepřestěhují se do jiné země, pokud jim v životě všechno klope – ale nikdo ti nemůže vzít to, co tady máš a čeho jsi dosáhla.“

Kousla jsem se do rtu a přikývla.

„Nikdo ti nemůže sebrat mě.“ Hrábl do vany, vytáhl mi z vody levou ruku a přistrčil můj prstýnek ke světlu. „A mně nikdo nevezme tebe.“

Cítila jsem, jak se červenám od hlavy až k patám. Někdy tomu ještě pořád nevěřím.

„Pojedeme do Londýna, ukážeš všem tenhle prstýnek a já na tvou mámu udělám bezva dojem. Oblíbí si mě tak, že tě vyloženě dostrká zpátky k letadlu. Zpátky do New Yorku, zpátky k časopisu, zpátky ke všem přátelům. A ať už se ti to líbí nebo ne, vezmu si tě a basta.“

„Tak jo, když říkáš.“ Snažila jsem se udržet nabručený výraz, ale šlo to ztuha, když tam seděl, rozumně mi domlouval a byl úplně k sežrání.

„Takže, seznam důvodů k radosti?“ Pevně mi stiskl ruku. „Uvidíš mámu a přestaneš se trápit výčtkama. Uvidíš Louisu s tím jejím mimi-nem. Uvidíš, jak jsem rozkošnej s malýma dětma. S vaším časopisem bude všechno super a uděláme si výlet do Londýna. Já myslím, že to je bezva. Jsem nadšeněj.“

Mám milion dobrých důvodů, proč se provdat za Alexe Reida, ale jedním z nejlepších je jeho schopnost mluvit rozumně a vrátit mi do tváře úsměv, když pro samé škaredé stromy nevidím hezký les.

„A jestli mi neřekneš, že jsi taky nadšená, vytáhnu tě z vany a hodím tě do East River,“ prohlásil.

„To teda kecáš, Reide.“ Šoupla jsem se ještě víc do vody, hlouběji pod bublinky.

„Myslíš?“ Vyskočil na nohy, těch jeho sto osmdesát a něco čísel v upnutých džínách a obnošeném černém triku. „Teď si koleduješ o malér.“

„Odprejskni a jdi zapnout konvici,“ zívla jsem. „Za chvílku jsem tam.“

„Ale už toho mám dost. Vylez z vody a zapni si konvici sama.“

Bez varování hrábl do vany a zvedl mě. Instinktivně jsem ho popadla kolem krku a z vany se za mnou vyvalila polovina vody.

„Pusť mě, Alexi,“ vypískla jsem, celá mokrá a nahatá. „Dej mě zpátky do vany!“

„Ani náhodou.“ Pevně mě držel, mnohem silnější, než měl právo být, a vyhýbal se mým šermujícím, promáčeným končetinám. „Lelkování ve vaně už pro dnešek stačí. Je čas uvařit mi večeři, ženská.“

Pro smích jsem se nezmohla na námitky; i když jsem byla kluzká, pořád ne a ne se vykroutit, tak jsem mu radši dovolila, ať mě odnese z koupelny, ačkoli ze mě crčela voda, a hodí mě na postel.

„Takže platí?“ zeptal se Alex, stáhl ze sebe promáčené tričko a hodil ho po mně. „Přestaneš se chovat jako trdlo?“

„Jen když zapneš tu zatracenou konvici a utřeš podlahu v koupelně,“ řekla jsem v rámci odvety, když jsem zase konečně popadla dech.

„Já věděl, že oženit se s tebou bude chyba.“ Ukázal mi vztyčený prostředník a odkráčel z ložnice. A jak jsem seděla na posteli a držela jeho tričko, uslyšela jsem, že v kuchyni teče voda, a pak cvaknutí konvice. Usmála jsem se.

Nejspíš to bude dobré.

V průběhu příštích dní jsem se díky Alexovu nadšení a navzdory nadšení mámy začala těšit, že pojedu domů. Při horečném vysedávání u tabulkových procesorů v kanceláři jsem se mnohdy přistihla, že sním o klobáskách zapečených v těstě, nebo si představovala radostné přehrabování v oddělení spodního prádla u Markse & Spencera. Kalhotky od M&S jsou prostě bezkonkurenční. A čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc mě těšilo, že s sebou vezmu Alexe. Alex bude můj talisman pro štěstí. Konec konců měl pravdu – změnila jsem se a přece nehrozilo, že se během pár dní znovu proměním v tu starou šedivou myš, domácí pušku Angelu, která za vzrušující večer venku považuje procházku po Tesco. Pojedeme do Londýna, budu se s Alexem všude předvádět jako s výstavním kouskem – po právu – a pak se zase vrátíme domů. S tolika pytlíky chipsů Monster Munch, že si na ně budu muset koupit nový kufr. Nebo dva.

V sobotu dopoledne jsem si zas konečně připadala ve své kůži. Ener-

gicky jsem si vykračovala, a když jsem se chystala na pozdní snídani s děvčaty, potřebovala jsem mnohem méně korektoru. Jenny celý týden mlčela a ignorovala textovky i e-maily, ale podle Erin se už aspoň v kanceláři chovala jaksepatří. Každý den přišla do práce včas, bdělá, zdánlivě strážlivá a především vhodně oděná. Nejenže nevystavovala na odiv spodní prádlo, ale řečené spodní prádlo bylo překryto značkovým oblečením, vhodným pro módní expertku Jennyina ražení. Oddechla jsem si. Zlobilo mě, že mi nebere telefon, ale radovala jsem se, že aspoň funguje. A za odměnu jsme s ní dnes hodlaly posedět na veřejném místě, nakrmit ji do sytosti míchanými vajíčky a navrhnout, ať vyhledá odbornou pomoc, aby se přenesla přes Jeffa. Doufala jsem, že mi jednu neubalí.

Vybrala jsem si pouzdrové šaty Marc by Marc Jacobs s výrazným vzorem – čistě pro případ, že by se Jenny rozhodla mrštit benediktinská vejce mým směrem – a nalíčila jsem se jen minimálně. Nic, co by se nedalo rychle vyspravit při vzlykání na veřejných záchodcích. S posledním hlubokým nádechem a po rychlém tréninku odhodlaného výrazu v zrcadle jsem na rozloučenou políbila spícího Alexe a vyrazila na vlak. Sadie a Erin mě požádaly, abych se s nimi ještě předtím, než si vezmeme do parády Lopezovou a pořádně ji zpracujeme, sešla v centru kvůli nějakému „překvápku“. Nešilela jsem nadšením, hlavně protože jsem si musela půl hodiny zajet a to znamenalo o třicet minut méně spánku ráno o víkendu. A navíc sice lidem vždycky říkám, že miluju překvapení, ale když někdo naplánuje překvápko, vlastně mě nejvíc těší, když dávno předem vím, o co jde. Jsem tím dost otravná.

Celý týden bylo tepleji, než je záhodno, a když jsem se vynořila na rohu Sedmdesáté sedmé a Lexington Avenue, můj deodorant podstupoval těžkou zkoušku. Měla jsem hlad. Byla jsem ve stresu a přichystaná na vydatnou snídani, ne na dvě rozjařené blondýny, jednu vysokou a hubenou a druhou krátkou a boubelatou, které se tetelily rozčilením před nějakou velkou a nudnou kancelářskou budovou. Jen co mě Sadie zmerčila, začala hopsat, poskakovat a pištět. Ze zkušenosti jsem věděla, že to není dobré znamení. Když takhle vyvádí, je buď namazaná nebo zfetovaná, případně obojí, a nebyla jsem psychicky připravená unést ani jedno z toho dřív, než si nacpu břicho slaninou. Sadie teď bydlela

s Jenny – místo mě. Má blondatá sto osmdesát čísel vysoká náhrada je krásná modelka, které opravdu platí za to, že ji můžou fotit. Ale tahle skutečnost mi zdaleka tolik nevadila jako fakt, že nevidím Jenny.

„Ahoj,“ zamračila jsem se a podívala se na Erin, jaký to má důvod. Vysvětlení se nekonalo. Místo toho jsem se ocitla v mohutném objektu, trochu ztíženém kvůli kulatému břichu, ale zato setsakra láskyplném. „Co slavíme? Je Jenny strážlivá?“

„Jenny tady ještě není.“ Erin mě pustila z náruče a zastrčila mi vlasy za uši. „Ale už je na cestě.“

„Musíme jít, nebo přijdeme pozdě,“ řekla Sadie a usmála se na mě tak zeširoka a zářivě, že jsem musela udělat krok dozadu. Modelky nenávidím. „To je fakt děsný vzrůšo.“

„Co je vzrůšo?“ Rozhlídla jsem se ve snaze zjistit, z čeho jsou nadšené. Jestli do sedmi vteřin nenajdu něco, co by zklidnilo můj kručící žaludek, vyškubnu sváču z ruky prvnímu kolemjdoucímu.

„Zlato, máme pro tebe překvapení.“ Erin mě drapla za paži a provedla mě dveřmi kancelářské budovy rovnou k výtahu. „Se Sadie jsme usoudily, že je nejvyšší čas, aby ses soustředila na svatbu.“

Nevěděla jsem, co mě víc znepokojuje – představa, jak daly Sadie s Erin hlavy dohromady, nebo že se podle všeho konal summit o svatbě Angely Clarkové bez Angely Clarkové.

„Tak jsme se rozhodly maličko tě popostrčit.“ Oči jí zářily víc než můj zásnubní prstýnek.

„Jen ti dodat krapet inspirace.“ Sadie zabořila ruce do kapes džín a přehodila si přes rameno ohon v medovém odstínu.

Než jsem se zmohla na další úvahy, dveře výtahu se otevřely a uvítala mě čtyři slova, při nichž se mi srdce dmulo radostí a přitom se mi do duše vkrádala přímo nábožná hrůza. Svatební šaty Vera Wang.

„Ach ne,“ zašeptala jsem.

„Jo, sakra,“ odpověděla Sadie a vystrčila mě z výtahu. „A teď pojď a hoď na sebe svatební šaty.“

Najednou jsem byla neuvěřitelně vděčná, že jsem ještě nesnídala.

* * *

O deset minut později jsme my tři seděly na hedvábím potažených obláčcích přestrojených za naducané pohovky, ve velikánské šatně, kam jedna velice usměvavá a ukrutně nadšená asistentka jménem Charise přinášela jedny šaty za druhými. Ovšem slovo „šaty“ se vlastně vůbec nehodilo pro to, co se tu přede mnou ocitalo. Byly to načechrané směsi z hedvábí, tylu a duší jednorozců, sešité kořaty a přinesené sem zajecí rodinkou. Vypadaly úchvatně. Přímo snově. Seděla jsem si na rukách, abych do nich nešťouchala. Nepřipadaly mi reálně.

„Promiň, že jsme to tajily,“ zašeptala Erin příhodně uctivým hlasem. „S tím nápadem přišla Jenny. Víme, že máš šílený fofry a ještě jsi o tý svatbě ani nezačala přemejšlet, takže nám to připadalo jako dobrej způsob, jak dát věci do pohybu.“

Pomalu jsem přikývla. Tohle bylo v jediném týdnu podruhé, co se někdo snažil popohnat mé svatební plánování lákavou vidinou hezkých šatů. Napadlo mě, jestli Alexe jeho přátelé lákají z domu s příslibem lahodných jídel jen proto, aby ho pak bombardovali značkovými smokingy. To sotva.

„Ale na tu pozdní snídani jdeme, nebo snad ne?“ Měla jsem naprosto srovnané priority.

„Věř mi, vím, jak je stresující plánovat svatbu,“ řekla Erin a pro zdůraznění svých slov zvedla obě ruce, zatímco Sadie dychtivě poslouchala. Obě ignorovaly mou otázku. „A tohle je zábavná část. Vážně, v den svatby budeš litovat, že jste se jednoduše nevzali potají.“

„Měla jsem kámošku, která se vdávala. Dělal modelku,“ dodala Sadie – zbytečně, protože všechny její kamarádky mimo tuhle místnost byly modelkami. „Pořád brečela. Všichni si mysleli, že pláče radostí, ale kdepak. Měla ze svatby děsnou hrůzu. Musela jsem ji na záchodě přemlouvat, ať nakonec ženichovi nedá kopačky.“

„To zní jako moje první svatba,“ přikyvovala Erin. „Musela jsem se pak mrknout na video, abych viděla, co se tam dělo. V jednom kuse jsem panikařila.“

Díky obrovskému množství zrcadel v šatně se z mého výrazu netěšily jen holky. Když se mé obočí dokáže tak svižně dostávat do takových výšin, asi nebudu nikdy potřebovat botox.

„Ale ty to zvládneš,“ dodala rychle Erin. „Právě proto teď musíme začít s plánováním. Nejdřív šaty, pak místo konání a catering, a potom už musíš promyslet jen seznam hostů. A máš spoustu času, že jo? Jak to vidíte? Příští léto? Nebo podzim?“

Otevřela jsem pusku, ale nic z ní nevyšlo. Seznamy hostů. Místo. Šaty.

„Potřebuješ přinejmenším tak rok a půl,“ prohlásila Sadie. Svobodná, třiatdvacetiletá, nezadaná Sadie. „Minimálně. Neseženeš žádný slušný místo dřív než osmnáct měsíců předem.“

„Leda by ses vdávala v pátek.“ Erin pokrčila rameny a protáhla obličej. „Ale pátek nepřichází v úvahu.“

„Laciné,“ potvrdila Sadie. „Tak co myslíš?“

A já si poprvé od zasnoubení pořádně uvědomila, že tenhle prstýnek nenosím jen tak pro legraci. Skutečně se provdám. Budu nevěsta. Oblíknou se do dlouhých svatebních šatů, procupitám uličkou, dám Alexovi svůj slib před davem lidí a budu jíst pečlivě vybraná jídla a úzkostlivě se snažit nepokecat si jimi ty neuvěřitelně drahé šaty. Vdám se. Za kluka. Napořád, navždycky. Naprázdno jsem polkla.

„Můžu vám nabídnout trochu šampaňského, dámy?“ zeptala se Charise, vyvěsila čtvrté šaty a rozzářeně pohlédla naším směrem.

„Ano, prosím,“ odpověděly jsme jednohlasně.

„Hned jsem tady,“ šeptla a vycouvala z místnosti. Evidentně poznala, že něco nehraje, protože místo abychom vrkaly nad šaty a tiše vykřikovaly, jak se sluší a patří, seděly jsme jako zkoprnělé v kamenném tichu.

„Kde je Jenny?“ Vytáhla jsem mobil a zabadla prst do displeje. Žádné textovky, žádné zmeškané hovory.

„Já věděla, že jsem neměla odcházet bez ní.“ Sadie si mnula holou paži a mračila se. „Ale v posledních pár dnech byla v pohodě a tvářila se nadšeně.“

„A říká, že přijde?“ Erin zadala Jennyino číslo, zavěsila a zkusila to znovu. A znovu, pak ještě jednou. „Mluvila jsi s ní?“

„Zaklepala jsem jí na dveře a řekla, že už musíme jít. Vystrčila hlavu.“ Sadie se odmlčela, aby prostřednictvím pantomimy dodala důraz prohlášení. „Tvrdila, že sem dorazí za deset minut. Takže, pro lásku k Wang, začne si někdo zkoušet šaty?“

„Nemůžu je zkoušet, dokud tady není Jenny,“ namítla jsem, natáhla ruku a dotkla se organtýnového obláčku. Štouchla jsem do něj nehtem, velice zlehounčka, aby nepraskl a nezmizel. „Nemůžu.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Sadie se chvěla netrpělivostí.

„Zajedu pro ni,“ řekla Erin a vrhla dlouhý, žádostivý pohled na živůtek ze saténu v barvě slonoviny. „Začněte se šaty a já ji přivezu.“

„Ne, neblbni.“ Vyskočila jsem na nohy. „Vždyť jsi na rozsypaní. Pojedu tam já.“

„Ale ty musíš zkoušet!“ Sadie si dupla. Vypadala jako značně přerostlé tříleté děcko, co se vztekle domáhá svého. „Někdo si musí něco vyzkoušet.“

„Tak místo mě zkoušej ty,“ odsekla jsem, přehodila si tašku přes rameno a zamířila ke dveřím. „Za patnáct minut jsem zpátky. Maximálně za dvacet. Nevypijte všechn šampus.“

Než se Erin stačila zvednout ze židle, hrnula jsem se ven a nadechla se až ve chvíli, kdy jsem zase cítila na kůži sluníčko. Když jsem zvedla paži, abych přivolala taxík, dýchala jsem tak zhluboka, jak jen to šlo. V salonu se vznášela jemná vůně pudrového parfému, z něhož se mi začínalo dělat špatně. Ne že bych ty šaty nechtěla zkoušet. Koneckonců jsem holka, a které děvče by odolalo svatebním róbám? A nešlo jen o ledajaké svatební šaty, tohle byly modely od Very Wang. Něco jako hardcorový crack, porce adrenalinu pro nevěsty, z něhož se každé zatočí hlava. Ale odrovnal mě prvek překvapení. Na něco takového se musí děvče postupně připravit; do salonu Wang přece nemůžete vlítnout zničehonic, prokristapána. Potřebovala jsem nejdřív hodinku listování v časopisech, návštěvu ve svatebním oddělení Bloomingdale's, dostatek signálů, abych na sobě měla vhodné spodní prádlo, tyhle věci.

Když jsem nasedla do taxíku a uvedla Jennyinu adresu, pořád mi před očima poletovala vidina čtvera šatů, které Charise vybrala. Jedny v odstínu slonoviny a s černou stuhou v pase, splývající k zemi jako hromada velice elegantních použitých kapesníků. Ty by se ke mně asi nehodily. A pak ty s blyštivě vyšíváním živůtkem, co na můj vkus šeptaly až moc hlasitě něco o hvězdném stylu Kim Kardashianové. Opravdu jsem nechtěla oslavit svůj velký den tím, že budu vypadat jako ženská, jejíž poslední manželství trvalo celých dvaasedmdesát dní. Nejbělostnější

model trošku připomínal velice krásně naaranžovanou osušku, a potom tam byly ty nejhezčí šaty, jaké jsem kdy viděla. Ne úplně nejvíc ohromující, pompézní, oslnivé či odvážné, nic absolutně světoborného, ale rozhodně nejhezčí. Zavřela jsem oči, stáhla okénko a chvilku si představovala, jak kroužím v rytmu valčíku kolem sálu osvětleného svíčkami a mám na sobě šaty mořské panny v delikátním broskvovém odstínu, kolem nohou se mi vznášejí růžičky z tylu a o kůži se mi otírají chomáče hedvábí. Věděla jsem, že jsou krásné. Jen mi zkrátka připadalo, že nejsou pro mě. A k Alexovi se vůbec nehodily. Tiskla jsem prsty k čelu a okusovala si nehet na palci. Docházelo mi, že tenhle svatební blázinec bude těžší, než jsem myslela. Vlastně jsem si uvědomila, že jsem o tom až dosud vůbec nepřemýšlela.

Kapitola čtvrtá

„Jenny?“

U domu jsem se rozhodla nezvonit a jít rovnou do bytu – zatím jsem se totiž nenamáhala vrátit klíče. Přece nebudu stát na chodníku jako tvrdé y, pokud Jenny usoudí, že nestojí o mou společnost. Žádné okolování, nastala chvíle pro radikální zásah.

Od časů, kdy jsem na rohu Třicáté deváté a Lexington Avenue bydlela já, se byt hodně změnil. Všechny povrchy se blyštěly, díky Sadie a její závislosti na zářivé bělobě. Bohužel na rozdíl od Mariah Carey, její posedlost nesahala tak daleko, aby něco sama drhla nebo si našla paní na úklid. Jestli je to vůbec možné, v bytě byl ještě větší chlívěk než u nás. V kuchyňce se vršily kartony od kokosové vody (tu pila Sadie) a pyramidy prázdných láhví od Corony (Jennyiny) a obývák měl uměleckou výzdobu sestávající z většího množství šatstva, než se najde v průměrné charitě, kam svázejí oblečení pro potřebné. Tuhle kašmírový svetřík, tamhle zas luxusní mikina s kapucí, na gauči pro barevné zpestření sedmero tang a úchvatně krásné šaty od Jasona Wu používané jako kobereček. Srdce mě bolelo při pohledu na to, jak se válejí na zemi a přímo škemrají, abych je zvedla, štípla a pak nikdy nenosila, protože jsou nejmíň o tři čísla menší, než je má velikost. Šatníky Sadie a Jenny mají sklon probudit ve mně kleptomanku.

„Jestli tady nejsi,“ zavolala jsem, zatímco jsem procházela po špičkách kolem moc pěkných střevíců YSL Tribute v mé velikosti – ach jo –, „pustím se do těch senzačních čokoládových lanýžů, které si schovávaš ve skřínce až nahoře.“

Stála jsem před dveřmi její ložnice a zadržovala dech, abych se ujistila, že opravdu slyším jakýsi šramot. Neuvěřitelné. Byla v posteli.

„Fajn, zapnu taky konvici,“ křikla jsem a začala třískat dvířky od kuchyňských skříněk a bouchat konvicí. „Dám si trochu čaje a k tomu

spořádám celou bonboniéru. Možná ty bonbony rovnou vyklopím. Všechny do jednoho.“

Tohle mě vážně štvalo. Věděla, co se dnes chystá. Věděla, že mě Sadie a Erin vezmou do salonu, kde si mám zkusit svatební šaty, a rozhodla se, že si místo toho na pár hodin schrupne. Mrcha jedna. Shodila jsem boty a se sukni vyhrnutou až ke kalhotkám jsem se vystrachala na linku, hrábla ve skřínce pro cereálie úplně nahoru a vylovila zlatou krabičku ovázanou černou stužkou. Z toho, jak byla uprášená, se dalo tušit, že tam leží už pár měsíců, ale neodradilo mě to. Strhla jsem stužku, mrskla víko na zem a začala si plnými hrstmi cpát do úst čokoládové bonbony.

„Sakra, Jenny,“ zařvala jsem s pusou plnou lepkavé čokoládové dobroty. „Jsou senzační. Měla bys hejbnout tím svým líným zadkem a vylézt z postele, než je všechny spořádám.“

Ohnula jsem se, abych zalila čaj, nucena natáhnout se přes dřez, abych dosáhla na konvici; v duchu jsem si poznamenala, že musím brzy začít s jógou. Zase. A pak jsem si nacpala do úst další hrst bonbonů a přitom se neúspěšně snažila stáhnout si sukni pod úroveň kalhotek.

„Zůstalo tam něco pro mě?“

Mužský hlas.

Málem jsem se skácela z vratké pozice na lince, a když jsem se prudce otočila, dorazil mě pohled na polonahého muže. Zubil se na mě, ale úsměv mu dlouho nevydržel. Jen do té doby, než mě poznal.

Tyler.

Příplácla jsem si rukou pusou plnou čokolády, bezděky se naklonila nad dřez a sletěla z linky na zem.

„A sakra.“ Trvalo mu zhruba půl vteřiny, než se vzchopil a rozběhl se, aby mi pomohl zvednout se na nohy. Přidušeně jsem zakašlala a spolkla mimořádně tuhý kousek karamelu. „Trískla jsi sebou škaredě. Máš něco zlomeného?“

Chvilku jsem ležela na podlaze a omámeně přemítala, jestli mě srazil taxík nebo jsem spadla ze schodů a probírám se z kómatu. Nebo v očištění. Nebo mě obklopuje oheň a síra v sedmém pekelném kruhu. Ale kdepak, válela jsem se na zemi u Jenny s obličejem upatlaným od čokolády a se svými ne zrovna nejlepšími kalhotkami vystavenými na

odiv všem, zatímco se nade mnou skláněl můj bývalý kluk – ba ne, to je přehnané tvrzení, spíš krátkodobá známost – ve svých úplně nejlepších trenýrkách a ve tváři úsměv od ucha k uchu.

„Annie?“

Tak tohle bylo vyloženě hulvátské.

Tyler si roztržitě pohladil břišní svalstvo a rozhlédl se po bytě novými očima. „Hned jsem si říkal, že je mi to tady povědomé.“

„Angela.“ Zvedla jsem se na nohy a úporně se snažila dát všechno do pořádku. Sukni přes kalhotky, čokoládu pryč z obličeje, vlasy – no, hlavně je neškubat. „Musím mluvit s Jenny.“

„Jo, jasně. Ty seš ta Angličanka. Není tohle divný?“ pokrčil rameny, pořád s úsměvem. Vlastně se usmíval čím dál zářivěji a tak zešíroka, jak jen to šlo. Hajzl jeden. „Je v posteli.“

Civěla jsem na něj a v duchu si přála, aby zmizel. Aby se tohle nedělo. Přála jsem si nedostát slovu a nevyblinkat všechnu čokoládu.

„Nejspíš skočím do sprchy,“ řekl. Oči mu jiskřily tím způsobem, co mi před jistým časem připadal neuvěřitelně přitažlivý. V tu chvíli jsem měla co dělat, abych dodržela své novoroční předsevzetí nemlátit tolik lidí. „Tak zatím, Annie.“

Zatímco Tyler zamířil volným krokem do koupelny, já zůstala jak přimražená na místě. Mozek zmateně ječel a z nějakého důvodu se mi hrozně chtělo čurat. Ale když byla koupelna obsazená, zbývalo jen jedno.

„Vstávej!“ Vlítla jsem do Jennyina pokoje. Když jsem ji uviděla sedět polooblečenou na kraji postele, před očima se mi udělaly rudé mžítky. Popadla jsem polštář, mrštila ho po své nejlepší kamarádce jako nějaká trapná hysterka a pak ji tím polštářem začala tlouct do hlavy. „Vstaň. Vylez z postele. Dělej!“

„Cože? Angelo, co blběš?“ Zvedla ruce a chránila si obličej, ale můj útok byl dost chabý. Připadala jsem si totálně zvadlá, slabá jako moucha. Jenny trvalo pouhých pár vteřin, než mě přemohla, chytila polštář a odhodila mě přes postel. „Proč nejsi u Very Wang?“

„Byla jsem u Very Wang, ale všechny jsme si o tebe dělaly starosti,“ zaskučela jsem z podlahy vedle postele. „Řekla jsem, že pro tebe zajedu. Ale